

HOOFDSTUK I

EEN DOODGEWOON MEISJE

Eigenlijk ben ik maar een doodgewoon meisje, denkt Anna bij zichzelf. Vanuit haar slaapkamerraam kijkt ze naar haar school, aan de andere kant van de straat.

Op het schoolplein ziet ze wat klasgenoten spelen. De BSO is in volle gang.

Het ziet er gezellig uit, ze had er graag bij willen zijn. Maar vandaag is niet haar BSO-dag.

Ze gaat straks naar turnen.

Anna vindt het fijn, dat ze vanuit haar slaapkamerraam de school kan zien. Alles is lekker dichtbij.

Haar school, hobby's maar ook haar vriendinnen.

Na schooltijd spreken ze vaak af om samen ergens in de buurt te spelen.

Met bijna alle kinderen in haar klas speelt ze graag.

Natuurlijk gaat het ook wel eens verkeerd op school, zoals laatst met Mex.

'Ik haat je!' had ze tegen hem geschreeuwd, toen hij haar weer eens een duw had gegeven.

Ze had alleen niet verwacht dat hij zo ontzettend boos zou worden.

Met gebalde vuisten was hij op haar afgekomen. Gelukkig was de juf er net op tijd bij.

Haar vriendinnen dachten dat het waarschijnlijk kwam omdat Mex verliefd op haar is.

Daar gelooft Anna niets van.

En wat dan nog, zijn probleem. Dan moet hij maar niet de hele tijd zo irritant doen.

Eigenlijk kan Anna zo snel niet bedenken wat haar bijzonder maakt. Misschien dat ze goed kan skateboarden?

Elke ochtend gaat ze op haar skateboard naar school.
Ze heeft heus wel door dat anderen stiekem naar haar kijken. Dat voelt ze, of zo.
Ze probeert dan altijd heel chill te doen, alsof het allemaal een mak-
kie is.

Vorige week is ze alleen flink onderuit gegaan, vlakbij school.
Zo'n rottige stoeptegels met een te hoge rand.
Voor ze het wist was ze op de grond geklapt.
Het had niet eens pijn gedaan maar ze merkte dat ze warm werd
tot achter in haar nek.
Ze wist zeker dat haar hoofd zo rood was als een tomaat maar ze
was meteen opgesprongen en had keihard geroepen: 'Maakt niets
uit hoor!'
Daarna was ze snel de school in geglipt.
Van andere ouders krijgt ze wel vaak complimentjes, dat ze zo goed
kan skateboarden.
Haar vriendinnen zeggen er niet zoveel over.
Maar toevallig hebben ze de afgelopen tijd wel allemaal een skate-
board gekregen van hun ouders.
Of ze willen er nu een voor hun verjaardag.

Dat ze een broertje én een zusje heeft, is op zich wel bijzonder,
denkt Anna.
Dat hebben niet veel kinderen in haar klas.
De meeste kinderen hebben een broertje óf zusje en sommige zijn
alleen.
Wat dat betreft heeft zij geluk.
Het is gezellig druk thuis en stiekem hoopt ze dat haar ouders nog
een kindje krijgen.
Maar daar hoeft ze niet op te rekenen hebben papa en mama al
gezegd.
Maar toch, je weet maar nooit...

Anna's broertje Jack, is zes jaar.
Hij is groot en sterk voor zijn leeftijd maar wel echt haar kleine
broertje.

Ze spelen veel samen maar vooral de laatste tijd worden ze soms helemaal gek van elkaar.

Vanochtend nog, toen was Jack weer zo druk bij het ontbijt.

'Houd je waffel nou eens, rotmens!' had ze in een opwelling geschreeuwd. 'Ik wil gewoon rustig wakker worden!'

Het was er al uit voordat ze het doorhad.

De laatste tijd heeft ze echt last van een ochtendhumeur. Ze weet zelf ook niet precies hoe het komt. Haar vriendinnen zeiden er gisteren nog wat over.

Ze heeft dan gewoon zo'n boze kriebel in haar buik, dat ze zich niet kan inhouden.

Dan moet het boze gevoel er uit.

Ella is de jongste thuis, ze is vorige maand drie jaar geworden.

Zij is juist heel rustig. Het liefst wil ze de hele tijd met haar grote broer en zus meespelen.

Anna is gek op haar.

Maar soms is het ook niet eerlijk zoals Ella door haar ouders verwend en geholpen wordt.

Terwijl zijzelf juist meer en meer dingen zelf moet doen.

'We oefenen op je zelfstandigheid,' zeggen haar ouders dan.

Ja, ja, lekker is dat. Ze kan al lang alles zelf maar juist als je moe bent, wil je toch gewoon geholpen worden?

Ineens schrikt Anna op uit haar gedachten, wanneer ze de stem van haar moeder hoort.

'Anna, Jack, komen jullie even naar beneden? Papa en ik willen wat met jullie bespreken.'